

УТИЦАЈ ПОСРЕДНОГ ПРИЗНАЊА ДУГА НА ТОК ЗАСТАРЕЛОСТИ

Свака изјава или посредна радња којом се јасно манифестује воља дужника да плати дуг представља признање дуга којим се застаривање прекида.

Из образложења:

„Правноснажном пресудом Привредног суда у Београду П 2047/21 од 15.6.2021. године укинута је решење о извршењу Привредног суда у Београду Иив 790/16 од 9.5.2016. године у целости и обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 123.585,56 евра са каматом како је наведено у изреци, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате и на име накнаде трошкова поступка износ од 1.156.770,00 динара. Ревизија туженог изјављена против другостепене пресуде је одбијена.

Тужилац, као продавац, и тужени, као купац, закључили су 24.11.2011. године уговор о снабдевању чији је предмет купопродаја опреме за електричне лифтове. У аналитичкој картици одштампаној 3.2.2014. године од стране тужиоца наведен је дуг туженог у износу од 127.584,56 евра, испод чега је потпис законског заступника туженог и печат туженог. У аналитичкој картици одштампаној 12.2.2014. године од стране туженог констатовано је потраживање тужиоца у износу од 138.985,52 евра, а руком је исписана исправка на 127.584,56 евра ради усклађивања са потраживањем добављача, овде тужиоца, испод чега је потпис законског заступника туженог и печат туженог. Тужилац је писмено позвао туженог 1.7.2015. године да исплати дуг у износу од 131.792,56 евра под претњом утужења. Тужени је дописом од 16.7.2015. године изразио жаљење због настале ситуације и позвао тужиоца за још мало стрпљења из разлога што фирма туженог стагнира, уз предлог да се организује састанак како би се дискутовало о новом пројекту независно од судске процедуре. Према налазу и мишљењу вештака економско-финансијске струке дуг туженог, након уплате из 2014. године у износу од 4.000,00 евра, износи 123.585,56 евра.

Свака изјава или посредна радња којом се јасно манифестује воља дужника да плати дуг представља признање дуга. Зато је у члану 387. ставу 2. ЗОО и прописана могућност признања дуга конклюдентном радњом. Уколико не постоји сумња да дужник исказује вољу да плати дуг, радња дужника сматра се признањем дуга. Нижестепени судови су правилно утврдили да је тужени признао дуг, не само из садржине аналитичке картице од 12.2.2014. године, већ из свих радњи туженог предузетих поводом предметног дуга. Тужени је потписао аналитичку картицу тужиоца од 3.2.2014. године у којој је наведен исти износ дуга као у исправљеној аналитичкој картици туженог од 12.2.2014. године. Тужени је током 2014. године исплатио део предметног дуга у износу од 4.000,00 евра. У допису од 16.07.2015. године тужени није спорио постојање дуга, већ је изразио жаљење због настале ситуације и позвао тужиоца на стрпљење. Из свих наведених правних радњи туженог произлази правилан закључак нижестепених суда да је тужени признао дуг у смислу члана 387. ЗОО и да је рок застарелости након тога почео поново да тече у смислу члана 392. става 2. ЗОО. Како је рок застарелости из члана 374. ЗОО почео поново да тече 12.2.2014. године, а тужба у овој парници поднета 5.5.2016. године, правилно је одбијен приговор застарелости.“

(Сентенца из пресуде Врховног касационог суда Прев 118/2022 од 12.5.2022. године, утврђена на седници Грађанског одељења од 5.7.2022. године)